

Sygn. akt I C 1942/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Agnieszka Kluczyńska
Protokolant:	Stażysta Aneta Mandygraf

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko T. A.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego T. A. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 575,26 zł (pięćset siedemdziesiąt pięć złotych 26/100) z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Koszty postępowania pomiędzy stronami stosunkowo rozdziela (powód wygrał w 56,10 %) i zasądza od pozwanego T. A. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 127,34 zł (sto dwadzieścia siedem złotych 34/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. Wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Agnieszka Kluczyńska

Sygn. akt I. C. 1942/15

UZASADNIENIE

Powód : (...) sp. z o.o. w W. wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko T. A. z pozwem o zapłatę kwoty 1025,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się też zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, iż strony łączyła umowa pożyczki z dnia 7 maja 2014 roku ;kwota pożyczki miała być zwrócona do dnia 6 czerwca 2014 roku – co jednak nie nastąpiło, pomimo podjętych przez powoda działań windykacyjnych;

Postanowieniem z dnia 12 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach , stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Uzupełniając pozew w toku postępowania zwykłego powód wskazał, iż na kwotę dochodzonego roszczenia składa się : **500 złotych** jako kwota udzielonej pożyczki, kwota **68,66 złotych** jako odsetki maksymalne liczone od kwoty roszczenia naliczane od dnia 7 czerwca 2014 roku, kwota **456,70 zł** jako prowizja i koszt czynności windykacyjnych;

Pozwany T. A. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 maja 2014 roku S. G. sp z o.o. w W. i T. A. zawarli umowę pożyczki na kwotę 500 zł (dowód: umowa pożyczki k. 16-21). W umowie pożyczki zastrzeżono, że kwota pożyczki zwrócona ma być pożyczkodawcy do 6 czerwca 2014 roku w wysokości 646,70 złotych, w tym prowizja w wysokości 140,10 oraz oprocentowanie w wysokości 4 - krotności stopy kredytu lombardowego NBP; (dowód : potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki k. 34 - 37); Na wypadek uchybienia terminowi zwrotu pożyczki zastrzeżono na rzecz pożyczkodawcy prawo do naliczania odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za każdy dzień zwłoki oraz opłatę upominawczą wynikającą z tabeli Opłat ; tabela opłat przewiduje, iż wysokość prowizji uzależniona jest od kwoty udzielonej pożyczki i czasu, na jaki została udzielona pożyczka (od 10 % do 28%) oraz prawo do obciążenia pożyczkobiorcy kosztami windykacyjnymi w postaci: 60 złotych w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki począwszy od 6 dnia do 24 dnia opóźnienia i 70 złotych w przypadku opóźnienia 30 – dniowego – tytułem wysłania sms-a, e – maila, połączenia telefonicznego (dowód : tabela opłat k. 21).

Z zestawienia przedłożonego przez powoda wynika, iż próbowano 5 – krotnie nawiązać połączenie telefoniczne z pozwanym oraz wysłano do niego 15 wiadomości drogą elektroniczną oraz 14 wiadomości tekstowych drogą telefoniczną (dowód ; wydruki : k. 45).

Pismem z dnia 8 sierpnia 2014 roku przesłano pozwanemu wezwanie do zapłaty, gdzie stan zadłużenia określono na kwotę 970,56 złotych (dowód ; wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania kl. 46-48).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339§1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339§2 kpc).

W sprawie niniejszej pozwany nie zajął merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak, jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione.

Podstawę faktyczną pozwu w sprawie niniejszej stanowiła umowa pożyczki zawarta przez powoda i pozwanego w dniu 7 maja 2014 roku. Samo zawarcie tej umowy przez strony uznać należało za niewątpliwie. Potwierdza to bowiem umowa pożyczki załączona do pozwu. Wątpliwości Sądu wzbudziły już jednak zapisy tejże umowy; wątpliwości te dotyczyły przy tym zgodności tychże zapisów z przepisami ustawy, a w konsekwencji zakresu odpowiedzialności pozwanego wobec powoda.

Podkreślić w tym miejscu należy uwagę, że pożyczka stanowi umowę stypizowaną w kodeksie cywilnym. Jej istotę stanowi przeniesienie przez pożyczkodawcę na pożyczkobiorcę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, za jednoczesnym zobowiązaniem się pożyczkobiorcy do zwrotu pożyczkodawcy tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720§1 kc).

W ocenie Sądu umowę pożyczki zawartą przez strony postępowania uznać należało za ważną w odniesieniu do kwoty pożyczonego kapitału, tj kwoty 500 zł, wraz z odsetkami umownymi z tytułu opóźnienia, których wysokość wynika jednoznacznie z umowy załączonej do pozwu i których wysokość pozostaje jednocześnie w zgodzie z art. 359§2 kc.

W zaistniałym stanie rzeczy rozważyć jeszcze pozostało zasadność żądania pozwu w zakresie pozostałych jego składowych tj. opłaty przygotowawczej, opłat za czynności windykacyjne;

Opłata przygotowawcza jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, gdyż jest ona pobierana za pośrednictwo w zawieraniu umów. Nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy umowach pożyczki, co więcej art. 5 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim jednoznacznie **dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat**. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy, kredytodawca powinien jednak o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami **poinformować kredytobiorcę**. Art. 50 ustawy wspomina o prowizji w przypadku spłaty kredytu przed terminem. Zgodnie z nim, kredytodawca może zastrzec w umowie prowizję za spłatę kredytu przed terminem, pod warunkiem że ta spłata przypada na okres, w którym stopa oprocentowania kredytu jest stała, a kwota spłacanego w okresie dwunastu kolejnych miesięcy kredytu jest wyższa niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, z grudnia roku poprzedzającego rok spłaty kredytu. Należy więc zauważyć, iż umowa konsumencka jest obwarowana warunkami do zastrzeżenia tego rodzaju prowizji, które pożyczkodawca musi spełnić. Należy przy tym pamiętać, iż wysokość prowizji nie może przekraczać 1% spłacanej części kredytu, jeżeli okres między datą spłaty kredytu a terminem spłaty kredytu przekracza jeden rok, a jeżeli nie przekracza jednego roku to wysokość prowizji nie może przekraczać 0,5%. Poza tym, nie może być ona wyższa niż wysokość odsetek, które konsument byłby zobowiązany zapłacić w okresie między spłatą kredytu przed terminem, a uzgodnionym terminem zakończenia umowy, a także nie może być wyższa niż bezpośrednie koszty kredytodawcy związane z tą spłatą (art. 50 ust. 2 – 4 ustawy o kredycie konsumenckim). Należy jednakowoż podkreślić, iż **wszelkie opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę**.

Jako że z umowy pożyczki załączonej do pozwu wynika iż prowizja w przypadku pozwanego stanowi 28 % wartości pożyczonego kapitału Sąd uznał iż jest ona wygórowana;

Odnosnie kwot z tytułu czynności windykacyjnych przedsięwziętych przez powoda wskazać natomiast należy, że zapisy umowy pożyczki załączonej do pozwu, w zakresie obligującym pozwanego do ich pokrycia uznać należało za niewiążące strony niniejszego postępowania. Wyrokiem z dnia 09 października 2006 r. w sprawie XVII AmC 101/05 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł bowiem o wpisaniu do rejestru klauzul niedozwolonych następującej klauzuli: „Opłaty dodatkowe, które ponosi Zleceniodawca: - (...) - za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 1 miesiąc – 50 PLN, - za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 2 miesiące – 100 PLN, - za wysłanie upomnienia za zwłokę w zapłacie raty – 20 PLN, - za wysłanie wezwania do zapłaty raty – 30 PLN, - za wysłanie przesądowego wezwania do zapłaty – 50 PLN, - za wizytę windykatorów w związku z brakiem spłaty 2 rat – 100 PLN - (...), - za telegram informujący o zadłużeniu przeterminowanym – 30 PLN, – za monit telefoniczny – 20 PLN - (...)”.

Dodatkowo – w orzeczeniu z dnia 27 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone klauzule umowne zapisy : W związku z tym postępowaniem, Pożyczkodawca ma prawo:

a) wysłać wezwanie do zapłaty (monit) pocztą tradycyjną, przy czym opłata za jedno wezwanie obciąża pożyczkobiorcę i wynosi 100 zł (maksymalna liczba wezwań do zapłaty wysłanych pocztą tradycyjną w jednym miesiącu wynosi 30 sztuk);

b) wysłać wezwanie do zapłaty (monit) pocztą email, przy czym opłata za jedno wezwanie obciąża Pożyczkobiorcę i wynosi 100 zł (maksymalna liczba wezwań do zapłaty wysłanych pocztą email w jednym miesiącu wynosi 30 sztuk);

c) wysłać wezwanie do zapłaty (monit) za pomocą wiadomości SMS, przy czym opłata za jedno wezwanie obciąża Pożyczkobiorcę i wynosi 100 zł (maksymalna liczba wezwań do zapłaty wysłanych za pomocą wiadomości SMS w jednym miesiącu wynosi 30 sztuk);

d) wezwać telefonicznie Pożyczkobiorcę do spłaty pożyczki, przy czym za każdy telefon do Pożyczkobiorcy Pożyczkodawca nalicza opłatę w wysokości 100 zł (maksymalna liczba wezwań telefonicznych nie może przekroczyć 30 w jednym miesiącu).

(sygn akt : XVII AmC 12374/12);

Cytowaną klauzulę niedozwoloną uznać należało za analogiczną do tej zawartej w umowie załączonej do pozwu i, w konsekwencji, z mocy art. 479⁴³ kpc w zw. z art. 385¹ kc ocenić jako niewiążącą powoda i pozwanego. W takim zaś stanie rzeczy klauzula ta nie mogła stanowić skutecznej podstawy żądania zgłoszonego przez powoda (w omawianym zakresie).

Mając wszystko powyższe na uwadze roszczenia pozwu w zakresie kwot opłaty przygotowawczej i opłat za czynności windykacyjne uznał Sąd za budzące wątpliwości;

Reasumując Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 500 złotych (kapitał)), powiększoną o odsetki w wysokości 75,26 złotych;

Sąd też orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł z mocy art. 100 kpc – stosownie do wyniku niniejszego postępowania. Powód wygrał proces w 56, 10 % , a zatem z ogółu poniesionych przez niego kosztów (tj 227,00 złotych), należy się mu od pozwanego kwota 127,34 zł. Sąd też orzeczono jak w pkt 3 wyroku.

Rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 4 wyroku) nadano z mocy art. 333 §1 pkt 3 kpc.

SSR /-/ A. K.